

Laskeva aurinko värjäsi vuoriston punaiseksi. Se loisti kuin palava pyrstötähti ja hohkasi lämmintä valoaan nuoren naisen kasvoille. Vain hetki sitten taivas oli tuntunut itkevän. Ruohikko ja kalliot kiittelivät edelleen sateen jäljiltä. Aika tuntui pysähtyneen ja tuoneen hänet tähän hetkeen, katselemaan myöhäissyksyn vuoristomaisemia. Ilman mitään nähtävää. Hän oli kulkenut silmät suljettuina kaksikymmentä vuotta. Kyynelten uittamat, sameat silmät, joilla ei ollut koskaan kyennyt näkemään maailmaa. Linnut hän kuuli, muttei tiennyt, miltä ne näyttivät. Veden tunsi, muttei ollut koskaan katsonut merta. Kukat tuoksuivat, mutta värit olivat hämärän peitossa. Sellaista oli elämä mitään näkemättä. Vuosikaudet Opal oli uskonut elävänsä omassa maailmassaan. Maailmassa, jossa hän ei tarvinnut ketään eikä kukaan häntä, lukuun ottamatta avustajia jotka taluttivat häntä kädestä pitäen vieraissa paikoissa. Kotona hän osasi liikkua itsekin, jopa pelottavan sulavasti. Kyllä Opal tiesi, kuinka vettä keitetään ja osasi hän mennä omin avuin terassille ja takaisin. Ulos häntä vain ei koskaan oltu päästetty yksin. Eikä se ollut ilkeyttä. Opal oli oikeastaan ulkoilmaihminen ja rakasti nojata ikkunankarmiin tuntien tuulen, vaihtuvat vuodenajat ilmassa aistien. Hän ei osannut liikkua yksin ulkona, koska häntä ei oltu opetettu siihen. Se vain yksinkertaisesti unohdettiin. Opal olisi voinut elää omassa maailmassaan ikuisuuksia. Tunnustella sohvatyynyjen pehmeyttä, kuunnella kaunista melodiaa radioista vaikkei koskaan tulisi tajuamaan nuoteista tuon taivaallista. Katsella sumuverhoa, jonka läpi heikosti pääsivät kirkkaat auringonsäteet. Mutta sitten tuli rakkaus, ja yhtäkkiä Opalin koko maailma olikin ruusunpunainen. Mies oli ollut julma. Lähtenyt, jättänyt kuin nallin kalliolle, mitään kertomatta ja mitään pahoittelematta. Opal oli ollut tukehtua omaan avuttomuuteensa, eksynyt keskelle ei mitään sumunsa sekaan. Ja vihannut itseään, häntä, kaikkea. Tuntikausia hän oli siinä istunut, itkien kun ei muutakaan voinut, loukattuna, satutettuna. Mieli palasina ja sydän rei'itettynä. Mitä muutakaan hän olisi tehnyt? Opal katseli vuoristomaisemaa, joka punersi enää vain jossain kaukana, korkealla. Hänellä ei ollut aavistustakaan, missä hän oli. Tai missä hänen pitäisi olla. Kun ei osannut liikkua ulkona tai tiennyt, missäpäin koti oli, oli surullisen lohdullista lähteä vain kävelemään. Eteenpäin, jonnekin, mihin ikinä maa nyt viettikään. Ensimmäistä kertaa elämässään hän tunsi olevansa vapaa, vapaa sekä julmasta muiden maailmasta, että omastaan. Sinne vuorien keskelle hän sitten jäi, kauniina kuin kukka ja yhtä herkästi syksyn kylmyyteen kuolevaisena.